

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Козела Валентина Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу другого частини четвертої статті 42 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“, частини п’ятої статті 19 Закону України „Про пенсійне забезпечення“, пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України та деяких постанов Кабінету Міністрів України

м. К и ї в
9 квітня 2020 року
№ 81-2(І)/2020

Справа № 3-56/2020(105/20)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Саса Сергія Володимировича – головуючого, доповідача,
Кривенка Віктора Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Козела Валентина Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу другого частини четвертої статті 42 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 49–51, ст. 376), частини п’ятої статті 19 Закону України „Про пенсійне забезпечення“ від 5 листопада 1991 року № 1788–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 3, ст. 10) зі змінами, пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу

адміністративного судочинства України та деяких постанов Кабінету Міністрів України.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Козел В.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення абзацу другої частини четвертої статті 42 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV (далі – Закон № 1058) в частині застосування показника середньої заробітної плати (доходу), який враховувався під час призначення (попереднього перерахунку) пенсії, частини п’ятої статті 19 Закону України „Про пенсійне забезпечення“ від 5 листопада 1991 року № 1788–XII зі змінами (далі – Закон № 1788), пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс), постанови Кабінету Міністрів України „Про порядок обчислення пенсій, що призначаються після 1 листопада 1992 року“ від 13 січня 1993 року № 16, інших постанов Кабінету Міністрів України, що „перелічені у пункті 4 постанови КМ України від 8 грудня 1997 року № 1357, в частині застосування коригування заробітку для обчислення, призначення та підвищення пенсій за законом України „Про пенсійне забезпечення“ після 4 листопада 1997 року“, а також дати тлумачення окремих положень абзаців першого, третього частини четвертої статті 42 Закону № 1058 та підпункту „г“ пункту 2 частини п’ятої статті 328 Кодексу.

Згідно з оспорюваними положеннями „за бажанням пенсіонера перерахунок пенсії проводиться із заробітної плати за періоди страхового стажу, зазначені в частині першій статті 40 цього Закону, із застосуванням показника середньої заробітної плати (доходу), який враховувався під час

призначення (попереднього перерахунку) пенсії“ (абзац другий частини четвертої статті 42 Закону № 1058); „максимальний розмір пенсії не може перевищувати трьох, а для працівників, зайнятих на роботах, передбачених пунктом „а“ статті 13 і статтею 14 цього Закону, – чотирьох мінімальних пенсій за віком“ (частина п'ята статті 19 Закону № 1788); для цілей Кодексу справами незначної складності є справи щодо оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацевдатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг (пункт 3 частини шостої статті 12 Кодексу).

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Козел В.І. звернувся до суду з позовом до Головного управління Пенсійного фонду України в Запорізькій області про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити певні дії щодо призначення йому „більш вигідної пенсії“.

Запорізький окружний адміністративний суд рішенням від 2 серпня 2019 року, яке Третій апеляційний адміністративний суд постановою від 4 грудня 2019 року залишив без змін, відмовив у задоволенні позову Козела В.І. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 22 січня 2020 року відмовив у відкритті касаційного провадження.

Козел В.І. стверджує, що внаслідок застосування оспорюваних положень нормативно-правових актів суди порушили його права, гарантовані статтею 1, частиною другою статті 3, частиною другою статті 6, статтями 8, 9, частиною другою статті 19, статтею 21, частинами другою, третьою статті 22, частинами першою, другою статті 24, статтею 46, частинами другою, третьою статті 55, статтею 64, пунктами 1, 6 частини першої статті 92, частинами першою,

третьою статті 124, частиною першою статті 125, пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. До повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань, передбачених Конституцією України.

Автор клопотання у конституційній скарзі просить дати тлумачення окремих положень абзаців першого, третього частини четвертої статті 42 Закону № 1058 та підпункту „г“ пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу.

Однак офіційне тлумачення положень законів України не належить до повноважень Конституційного Суду України, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; копія остаточного

судового рішення у справі суб'єкта права на конституційну скаргу має бути засвідчена в установленому порядку судом, що його ухвалив (частина перша, пункти 5, 6, абзац десятий частини другої статті 55).

Зі змісту постанови Третього апеляційного адміністративного суду від 4 грудня 2019 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Козела В.І., вбачається, що положення частини п'ятої статті 19 Закону № 1788 та пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу, щодо неконституційності яких звернувся автор клопотання, в ній не застосовувались. Копія зазначеної постанови засвідчена Запорізьким окружним адміністративним судом, а не Третім апеляційним адміністративним судом.

Аналіз конституційної скарги свідчить про те, що суб'єкт права на конституційну скаргу не зазначив конкретних положень Конституції України, на відповідність яким належить перевірити оспорювані положення Закону № 1058.

Крім того, автор клопотання не обґрунтував своїх тверджень щодо невідповідності положень абзацу другої частини четвертої статті 42 Закону № 1058 Конституції України, а фактично висловив незгоду з результатами їх правозастосування судами.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що вирішення питань правозастосування не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 15-у(II)/2018, від 26 червня 2018 року № 23-у(II)/2018).

У конституційній скарзі порушено також питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) постанов Кабінету Міністрів України.

Згідно зі статтею 151¹ Конституції України, частиною першою, пунктами 5, 6 частини другої статті 55, частиною першою статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“ особа може подати конституційну скаргу лише щодо конституційності закону України, а не іншого акта (Ухвала Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(I)/2018).

Отже, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Козела Валентина Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу другого частини четвертої статті 42 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV, частини п’ятої статті 19 Закону України „Про пенсійне забезпечення“ від 5 листопада 1991 року № 1788–XII зі змінами, пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України та деяких постанов Кабінету Міністрів України на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**